

byder“, har jeg ofte hørt ham citere, naar Leilighed gaves, og jeg har det afskrevet af hans egen Haand tre Gange, som han sommetider morede sig med for at øve sig i at skrive. Han beklagede ofte, at han aldrig havde lært det, „thi som Dreng var jeg fuld af Gavtyvstreger og havde ikke Tid, og senere skammede jeg mig.“ — Ligesom han kunde tegne mageløs træffende Carikaturer, som man øieblikkelig kiendte, saa kunde han og gjøre træffende Bemærkninger. Saaledes kaldte han en ung Pige, der havde noget vist i sit Væsen, der skulde være nobelt: „Den mislykkede Madonna“, og vi Alle fandt det saa træffende, at vi fremdeles kaldte hende saa mellem os. — Damer, som var sværmeriske, kunde han ikke godt døie.

Oehlenschläger, Grundtvig, Thorvaldsen, Stampe og jeg vare budne til Fadder hos Professor Hauchs⁶⁷ i Sorøe. Paa Veien opstod en Dispyt, hvor Thorvaldsen blev saa oprørt over Oehlenschlägers Maneer mod Grundtvig, at han reiste sig i Sædet og sagde ham Sandheden. Det blev Skylregn, saa vi kom drivende vaade til Sorøe, der klædte vi os i al Fart og mødte i Kirken, hvor Fadderne vare: Thorvaldsen, Oehlenschläger, Ingemann⁶⁸, Hauch selv, Wilster⁶⁹ og Lütcken⁶⁹ o. s. v. Grundtvig døbte Barnet. Diner hos Hauch; om Aftenen i en Skov at drikke Thee. — Vi sov daarlig, og Thorvaldsen brækkede sig, og hiem næste Formiddag. Grundtvig reiste fra Sorøe til Byen; hans Kone og Børn vare tagne directe fra Nysøe. Oehlenschläger tog ligeledes tilbage til Byen, troer jeg.

Nu kom vi hiem, og jeg fik gjort alle mulige Anstalter til at begynde paa Statyen i stor. Der lærte jeg ret at kiende, hvorledes Thorvaldsen skulde animeres til at arbeide. Det kom blot an paa at tilberede Alt, selv at ligge lidt Leer paa, saasom ved Bysterne, naar jeg gjorde Formen, saa gik det Andet af sig selv. Det heed bestandig: „Det gaaer ikke saa hurtig, der maa hentes Dit og Dat fra Byen“; „det kan vi altid faae“; „det kan vi jo altid gjøre imorgen“; men i Morgen var det lige nær. Og naar jeg saa spurgte, hvad det var, der manglede, saa var det først et stort Jærn til indvendig i Figuren og i Arme og Been af en vis Form. — Nu fik jeg strax vores Smed fat, og han overbeviste Thorvaldsen, at han kunde gjøre det ligesaa godt som i Byen. Dernæst skulde der to à tre Hundrede smaae Kors af Træ, hængende i Staaltraad; disse lavede vi selv efter hans Anvisning. Nu skulde Leret æltes og rulles i smaae Kager. Kort vi begyndte at arbeide — jeg siger vi, thi jeg arbeidede med af alle Kræfter —, tænkende, man maa smede, mens Jærnet er varmt.

Thorvaldsen havde haft adskillige Betæneligheder, og jeg havde haft adskilligt at rydde af Veien, før jeg fik ham overtalt til dette Arbeide. Men nu var Statyen opstillet i et Par Dage, og her ophørte min Hiælp, undtagen med at agere Haandlanger; thi snart skulde man have en Sprøite, snart Lagener til at holde Figuren vaad, saa lade gjøre en stor Passer, og et Stillads til at hænge det Vaade omkring Figuren paa, og saa Trappetrin, brede og smalle, for at staae paa ved Arbeidet. Saa alle vore Arbeidere bleve satte i Activitet. — Schouws, især Sysette, kom ofte ned og saae med Glæde Arbeidet gaae fremad, og deilig var det strax at see den ædle Stilling og Skikkelse, som her fremstod. — Da jeg nu havde Mindre at bestille ved selve Arbeidet, gik jeg om Formiddagen, efter at have besørget mit Huus, ned med en Bog at læse høit for Thorvaldsen, og dette morede ham meget. „Saa gaaer Arbeidet saa deiligt fra Haanden,“ sagde han. — Og da han var meget fremmed i den nyere danske Literatur, bestemte vi saaledes at indhente en heel Deel. Italienske Digtere kiendte han mange af og Poesi især. Jeg har hørt ham recitere en heel Deel af Metastazio omkaps med den engelske Fru Hage, og jeg forbausedes over, hvad han altsammen havde læst, og hvad han kunde udenad. Jeg læste for ham „I promessi sposi“, men den kunde han ikke holde ud til Enden.

Jeg forelæste ham af Bøger, som Oehlschläger havde anbefalet mig for ham, navnlig Nordens Guder. Oehlschläger bad mig see at virke paa ham, at han skulde faae Smag og Lyst til at udføre nordiske Emner, dog det lykkedes mig kun daarlig, thi han sagde altid: „Det er koldt, saa disse Helte har maattet klæde sig varm, og det nøgne er dog det smukkeste, det er Vorherres Dragt“; og adskillige andre Grunde anførte han, som jeg ikke husker. Sandt at sige troede jeg bestandig, at det var bedst, han fulgte sin egen Tilbøielighed, naar han blot arbeidede, og det var det, jeg animerede ham til; saa var det mig det Samme, hvad han gjorde. — Blandt anden Lectyre husker jeg, at Luthers Breve morede ham meget, saa og Franklins. Af Blichers Noveller læste jeg for ham. Hauch gav ham ogsaa Bøger; jeg læste hans „En polsk Familie“ for ham, som fornøiede ham. Dog veed jeg Intet af Alt, hvad jeg har læst for ham, der saaledes har moret og interessert ham som Ingemanns Romaner, Erik Menved og Prinds Otto. Valdemar Seier, som jeg har eiet tre Gange og altid blevet af med, enten ved Liebhavere, som have beedt mig om den, eller paa anden Maade, saa jeg ikke gad kiøbe den fjerde Gang, havde jeg faaet til